

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 114

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 19/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem đoạn thứ 50 của Cảm Ứng Thiên:

Sát nhân thủ tài, khuynh nhân thủ vị.

殺人取財。傾人取位。

Giết người cướp tài sản, lật đổ người chiếm chức.

Đây là điều ác thứ sáu của người làm quan. Phần chú giải của Cảm Ứng Thiên nói được rất nhiều, nêu ra rất nhiều câu chuyện về nhân quả báo ứng. Thật ra mà nói, những thí dụ này nhiều vô số kể, rất nhiều, chỉ là người thông thường chúng ta tâm ý qua loa. Nếu như bạn lưu tâm để ý một chút thì có thể nhìn ra những hiện tượng nhân quả báo ứng này đều ở xung quanh chúng ta. Điều mà trong sách viết là những chuyện thời xưa, còn thứ mà chúng ta ngày nay tiếp xúc là những việc xảy ra ngay trước mắt. Chúng ta cần phải biết pháp luật nhất định không phải là tận thiện tận mỹ, cho nên pháp luật còn có kẻ hở, người thông minh thì luôn lách kẽ hở của pháp luật để làm việc phạm pháp, việc này người thế gian cho là thông minh. Trong Phật pháp thì thấy những người này là người ngu si nhất. Vì sao vậy? Tầm nhìn của người thế gian nông cạn, chỉ nhìn thấy cái lợi nhỏ trước mắt mà để đánh mất cái lợi lớn ở tương lai, đây không phải là ngu si thì là gì?

Ngược lại, không bằng một người thật thà, người thật thà thì trước mắt chịu thiệt thòi một chút, tuy bị lừa nhưng được cái lợi sâu dày ở tương lai. Nếu như tích lũy gieo trồng đức hạnh, không đem chuyện được mất để ở trong lòng thì về già sẽ được đại lợi ích. Nhà Phật nói lợi ích này là thuộc về hoa báo, quả báo thì ở đời sau, đời sau sẽ được phước báo lợi ích thù thắng, đây không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng được. Cho nên, Phật dạy mọi người phải tích lũy công đức, nhất định không được làm việc tổn hại xã hội, tổn hại người khác, việc này đối với bản thân nhất định có tổn thất lớn. Chúng ta nghe những lời này có thể tin tưởng nhưng mà lòng tin không sâu, trong lòng tin còn có xen tạp hoài nghi, cho nên chúng ta thường bị thoái tâm, nguyên nhân là ở chỗ này. Đây là vì

chúng ta vẫn chưa thấu triệt những lý luận này, vẫn chưa nhìn nhận những hiện tượng này rõ ràng, cho nên mới do dự, nghe lời dạy của Phật Bồ-tát và thánh hiền thì bán tín bán nghi, không thể thành tựu công đức chân thật của chính mình.

Chư Phật Bồ-tát thường khuyên người phát tâm niệm Phật, hai chữ “phát tâm” này ý nghĩa rất sâu, phát tâm chính là nói phát tâm Bồ-đề. Tâm Bồ-đề chính là tâm chân thật giác ngộ, mấy người có thể phát được? Chân thật giác ngộ rồi thì hết thấy đều sẽ nghĩ cho người khác. Đạo lý của nhân quả, chúng ta thường nghĩ cho người khác thì người khác cũng sẽ thường nghĩ cho chúng ta. Nếu như chỉ nghĩ cho bản thân, không nghĩ cho người khác thì đạo lý cũng như vậy, người khác cũng sẽ không nghĩ cho chúng ta, đạo lý này chúng ta cần phải hiểu. Hành vi của thánh hiền trong thế gian và xuất thế gian, chúng ta hãy quan sát tỉ mỉ, chỗ khác nhau chính là ở điểm này. Đại thánh đại hiền, anh hùng hào kiệt thường quan tâm đến thập phương, thường nhớ nghĩ đến chúng sanh, đặc biệt là nghĩ đến chúng sanh khổ nạn, niệm niệm không quên, niệm niệm đều muốn giúp đỡ họ, nhất định không có tổn hại, không có đạo lý sát hại.

“Giết người cướp tài sản, lật đổ người chiếm chức”, đoạt lấy địa vị của người khác, hãm hại người khác, những việc này trong sách sử xưa nay trong và ngoài nước chúng ta thấy rất nhiều, trong xã hội hiện nay cũng tồn tại không ít. Họ có thể trốn tránh được hình phạt của pháp luật, có thể trốn tránh được tai mắt của người thông thường, nhưng nhất định không trốn khỏi nhân quả, nhất định không tránh khỏi quả báo ác, cho nên chúng ta phải lắng lòng mà suy nghĩ thật kỹ. Trong Phật pháp và thế gian pháp, quý vị thường đọc Liễu Phàm Tứ Huấn, chúng ta phải nhớ thật kỹ, phải biết rằng “một miếng ăn, một hớp nước không gì không định trước”. Hiểu được đạo lý này thì tâm liền an ngay, an phận giữ mình, gọi là “lý đắc tâm an”. Nếu lý chưa đắc thì không thể thông đạt; tâm không an xuống được, không an xuống được thì họ sẽ làm xằng làm bậy, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp, còn cho mình thông minh, bản thân rất đắc ý, như vậy thì sai rồi!

Tiên hiền có câu: “Thương người thì thường được người thương.” Nếu chúng ta chiếm đoạt của người khác, đoạt trong tay rồi cũng không giữ được, cũng sẽ bị người khác đoạt mất; những thứ mà chúng ta lừa gạt có được thì sau cùng cũng bị người khác gạt mất, sau đó mới hiểu được là nhân duyên quả báo tơ hào không sai. Đặc biệt trong kinh, Phật nói rất hay: “Tài, sắc, danh, thực, thù là năm rễ của địa ngục”, người thế gian tham luyến, dùng cách nhìn của Phật pháp thì họ tham luyến cái gì? Họ tham luyến năm cái rễ của địa ngục. Như vậy có thể

tránh khỏi quả báo địa ngục hay không? Những lời dạy này có rất nhiều trong kinh điển Đại Tiểu thừa, chúng ta phải nghĩ sâu, phải tỉnh ngộ. Vô lượng kiếp đến nay, chúng ta luân hồi trong lục đạo, cõi nào cũng đều trải qua rồi, không những trải qua mà Phật còn nói cho chúng ta biết, lời Phật nói đều là lời chân thật, thời gian chúng ta ở trong tam ác đạo nhiều, thời gian dài, còn thời gian ở trong tam thiện đạo thì ngắn, đây là đạo lý nhất định. Từ khởi tâm động niệm của chúng ta, xử sự đối người tiếp vật, dụng tâm của chúng ta, hành vi của chúng ta, chúng ta hãy bình lặng mà phản tỉnh thì biết ngay. Trên kinh tuy nói đến không thoái chuyển nhưng đâu dễ không thoái chuyển như vậy? Người nào hiểu sâu đạo lý thì mới không thoái chuyển, phải hiểu sâu.

Trong Tứ hoằng thệ nguyện, vì sao nhấn mạnh đến việc đoạn phiền não? “Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn”, việc này đồng tu chúng ta đều biết. Tâm tánh của chúng ta, trí tuệ, đức năng của chúng ta cùng với quả địa của chư Phật Như Lai không hề khác biệt. Hiện nay vì sao lại rơi vào tình trạng này? Trở thành đáng thương, thê thảm như vậy? Trong kinh Hoa Nghiêm đã nói: “Đều do vọng tưởng, chấp trước mà không thể chứng đắc.” Vọng tưởng là vô minh phiền não, trần sa phiền não, chấp trước là kiến tư phiền não, thế nên mới nói “phiền não vô tận thệ nguyện đoạn”. Đoạn phiền não rồi thì chứng được pháp thân, tự tánh chính là pháp thân. Học pháp môn là thành tựu báo thân, độ chúng sanh là thành tựu ứng thân. Phật có ba thân, mỗi người chúng ta cũng đều có ba thân. Hiện tại ba thân của chúng ta không thể hiện tiền, hiện tại cái thân tướng này là thân nghiệp báo. Tạo thiện nghiệp thì đến hai đường trời, người hưởng phước; tạo ác nghiệp thì đến ba đường ác thọ quả báo. A-tu-la cũng không xem là thiện báo, vì sao vậy? Mặc dù phước báo của a-tu-la lớn nhưng trong lúc hưởng phước thì sẽ tạo ác nghiệp càng lớn. Hưởng hết phước báo rồi thì ác báo hiện tiền, thời kiếp lâu dài, chúng ta không cách nào tưởng tượng được. Thời gian họ tạo nghiệp tuy không dài nhưng lại tạo tội nghiệp cực nặng. Câu phía sau nói:

Tru hàng lục phục, biếm chánh bài hiền.

誅降戮服。貶正排賢。

Giết kẻ đã đầu hàng, tàn sát người quy phục; chèn ép người chánh trực, gạt bỏ bậc hiền đức.

Chúng ta xem Thái Thượng nói đoạn này, dùng Phật pháp để xem thì đây là nghiệp mà a-tu-la tạo, nghiệp mà la-sát tạo. Tuy là mang thân người nhưng nghiệp mà họ tạo chẳng khác nào hành động của a-tu-la. Thời xưa đánh trận chiến thắng, sau khi thắng trận thì tổ chức tang lễ, là đánh thắng trận, đây không phải

là việc vui mừng, phải biết được rằng trong cuộc chiến tranh này có biết bao nhiêu người của hai bên bị tử thương, cho nên phải có tâm lân mẫn thương xót mà tiến hành việc tang lễ. Thậm chí những người đã đầu hàng, quy phục thì càng phải dùng tâm lân mẫn để an ủi họ, giúp đỡ họ trải qua ngày tháng. Nếu như dùng tâm cống cao ngã mạn ngược đãi những người này, mặc tình giết hại thì đã tạo nghiệp rất lớn. Vì sao vậy? Những người này đã không còn khả năng phản kháng, họ không còn sức chống cự mà bạn lại giết hại họ; không những đối với con người, mà súc sanh cũng như vậy.

Trên thế gian vì sao lại có chiến tranh? Vì sao lại có kiếp đao binh? Đây là nhân quả báo ứng. Ở trong kinh, Phật nói được rất hay, nếu muốn thế gian vĩnh viễn không có chiến tranh, không có những nạn đao binh này, Phật đã nói một câu: “Trừ khi chúng sanh không ăn thịt”, có vậy thì oán kết này mới có thể hóa giải. Bạn ăn thịt của những chúng sanh này, chúng không cam tâm, hiện tại chúng không có khả năng chống cự, nhưng khi chúng chuyển kiếp, có câu là “người chết làm dê, dê chết làm người.” Sau khi chuyển kiếp, khi họ có đủ năng lực rồi thì họ sẽ đến báo thù, khi báo thù thì tuyệt đối không chỉ đòi đủ số nợ mà thôi, luôn là đòi hơn một chút; mỗi lần đều phải hơn một chút, việc này thật đáng sợ.

Cho nên chúng ta xem thấy từ trong lịch sử, từ lịch sử cận đại trong 100 năm gần đây, chiến tranh thế giới lần thứ nhất, chiến tranh thế giới lần thứ hai, và trước mắt là chiến tranh thế giới lần thứ ba, lần sau đều tàn khốc hơn lần trước. Chúng ta nghĩ xem nguyên nhân từ đâu mà ra? Từ sát nghiệp mà ra. Vì sao lại có những sự việc tàn khốc như vậy? Truy tìm căn nguyên là do đã mất đi giáo dục, không có người dạy. Lời dạy của cổ thánh tiên hiền, dạy dỗ của chư Phật Bồ-tát đã không còn người tin tưởng, đều nói những điều này là mê tín. Không những xem là mê tín, mà họ còn đả phá những điều này, đem vứt bỏ đi, hoàn toàn tùy thuận tham, sân, si, mạn; hoàn toàn làm theo mạnh ăn hiếp yếu. Người nước ngoài đề xướng “thuyết tiến hóa” mà không hiểu được đạo lý nhân quả, không biết được có sự báo ứng.

Cho nên, thế giới ngày nay đang ở bên bờ diệt vong, ai có thể cứu được đây? Các tín đồ tôn giáo kỳ vọng thượng đế có thể cứu, nhưng thượng đế đã nổi giận, thượng đế đã tức giận, muốn trừng phạt người thế gian. Thượng đế không phải Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát từ bi thương xót người thế gian, cho nên cần phải dạy. Hiện nay con đường duy nhất là chúng ta phải thuận theo Phật Bồ-tát, thuận theo lời dạy của cổ thánh tiên hiền. Đại sư Ấn Quang vì chúng ta chọn ra cuốn Cảm Ứng Thiên này, bảo chúng ta học tập, mọi người nếu có thể y theo lời dạy

của Cảm Ứng Thiên mà học tập thì kiếp nạn này có thể được cứu vãn. Một người tu thì một người được độ; mọi người học tập thì mọi người đều có thể được độ. Kinh văn trong sách này không dài, chỉ có 1.300 chữ, cần phải học thuộc! Không những phải đọc mà còn phải hết lòng phản tỉnh kiểm điểm, sửa lỗi làm mới, đây là con đường tiêu tai miễn nạn. Tai nạn là do chính mình tạo, việc hóa giải vẫn là phải dựa vào chính mình, nếu bản thân không chịu quay đầu thì dù cầu thần, cầu Phật Bồ-tát cũng là vô ích, tự làm tự chịu, cho nên vẫn là phải chính mình hóa giải vấn đề này. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.